

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Радянський ШЕДАТОГ

ОРГАН ПАРТКОМУ,
РЕКТОРАТУ,
ПРОФСПІЛКОВИХ КОМІТЕТІВ
ТА КОМІТЕТУ ДКСМУ
ІВАНО-ФРАНКІВСЬКОГО
ДЕРЖАВНОГО
ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ
ІМЕНІ В. СТЕФАНІКА

Газета заснована 30 вересня 1988 року.

№ 16 (28)

27 КВІТНЯ 1989 р.

Ціна 3 коп.

З РАСТУЙ, ПЕРШОТРАВНЮ!

Окрім зовнішніх, обрядових ознак, кожне народне свято має ще й свою глибинну насагу. У Першотравня — вона особливо емоційна і животнова. Хутко збігають роки, і в нашій пам'яті відкладається все найкраще, найсвітліше, що пов'язується з цим днем, враження на шаровуються, і в серці шораз розпускається радість — радість слогадів, радість життя, радість на дй.

Свято революційних сил пролетаріату — так називаємо Перше травня в календарях, таким воно було і полишається для поневолених народів, що й нині влаштовують нелегальні маївки; для тих, хто виходить на демонстрацію з прапорами робітничих і трудових партій, для тих, хто стає на бій проти гніту й визиску, захищаючи свободу і незалежність.

У нас Перше травня вважається святом Весни, святом єдності і братерського єднання всіх радянських народів. І як подих весни — чистий, свіжий, цілющий — сприймаємо ми перебудовчі процеси у нашому житті; з ними зв'язуємо ширі надії на животнова зміни в суспільстві, в усьому світі.

Першотравень повсякчас нагадує про прожитий і пережитий нашим народом. Незліченні факти, явища, події, що зусебич розкривають правду й істину днів давно минулих, поєднуються з сьогоденням, дають своєрідний поштовх до утвердження на землі добра, справедливості. Які вони різні, якими несхожими барвами світаються з даліни десятиліть, якими мотивами лунають крізь роки! Тривожне небо, грім чужих літаків за хмарами, рудий глей окопу, і чистий, у блакиті, як після грози, просторий, високий небосхил Європи, всього світу... А сьогодні знову клубочаться на обрії чорні хмари, навіяні клубнявою атомних вибухів... І як хочеться, аби сонце життя розітнуло геть, розмело атомну пелену ХХ століття, аби в наступному тисячолітті людське співжиття не знало загрози знищення, загрози воєн...

Наш Першотравень — освіжаюча гроза і перший квіт, знамено і пісня... І тисячі відкритих, сонцю облич.

Із святом Весни, із святом Першого травня вас, дорогі друзі!

Живе почин

Більше тижня тривав у нашому інституті комуністичний суботник, присвячений 119-й річниці з дня народження В. І. Леніна. Газета повідомляла про те, що для кожного підрозділу вузу на суботник був визначений обсяг робіт, кожен факультет працював у вільний від навчання час на закріпленій території. Щодня групи студентів впорядковували вулиці Шевченка (фізико-математичний факультет), Першотравневу (історичний факультет), Пушкіна (факультет іноземних мов та філологічний); підмітали, вивозили сміття, обкопували дерева, поновлювали газони. Добре, що цю роботу юнаки і дівчата встигли виконати завчасно, не відклали на останню суботу, і не став їм на перешкоді густий дощик, що несподівано задріботів зранку 22 квітня.

Проте на цю суботу залишилося ще чимало роботи, особливо у господарської частини вузу. Треба бу-

ло фарбувати огорожу, адже із спорудженням нового навчально-лабораторного корпусу територія інституту значно розширилася; крім того, необхідно було вивезти сміття з господарського двору, розчистити його. Зовсім не в пригоді став для тих, хто мав займатися цією роботою, несподіваний дощ.

Добре попрацювали в останню суботу представники адміністративної частини, навівавши порядок у своїх кабінетах. Людно, гамірно було в цей день у комітеті комсомолу, відділі кадрів, бухгалтерії. Тут зійшлися, щоб прибрати приміщення, помити вікна.

На всіх поверхах і у старому, і у новому корпусі відчувалося піднесення, студентів та викладачів запалило традиційне свято праці, про що свідчать результати суботника — чисто-та, затишок, благоустрій і в самому інституті, і навколо нього.

Н. АРКАДЬЄВА.

Малюнок студента ІІІ курсу художньо-графічного факультету Дмитра Страчука.

М. РИЛЬСЬКИЙ

ДРУЗАМ В УСЬОМУ СВІТІ

Я руку подаю через моря і гори
Усім, хто камінь б'є, хто землю ревно оре,
Хто вугіль добува і зеленить поля,

Усім, чиїм трудом овіяна земля,
В жагучій Африці, на Кубі й на Цейлоні,
У тундрах ягельних, на синяві солоній,

В степах розпечених, де склється саксаул,
Братерських голосів я чую перегул.
Я чую дзвін сердець, на всій землі єдиний,
Я бачу світлий зір незламної людини, —
І ллються поклики все далі, вглиб і вшир:
«Геть, привиде війни! Хай славен буде мир!».

Нести ідеї ленінізму

Минулого тижня в актовому залі інституту відбулися вчорні збори студентів і викладачів вузу з нагоди 119-ї річниці від дня народження Володимира Ілліча Леніна. Про невмирущу спадщину Ілліча, про утвердження в нашому житті ідеї ленінізму, про ленінські традиції на оновленому Радянському Прикарпатті, про вічність вчення вождя пролетаріату говорила у своїй доповіді на зборах доцент кафедри політекономії, член партійного комітету В. І. Мойсеєнко.

Святкові вчорніости продовжив концерт, у якому взяли участь переможці та лауреати інститутського конкурсу виконавців-інструменталістів, а також камерний одкестр Івано-Франківської музичної школи № 2 і вокальний дует у складі народної артистки України Христини Фіцалович та заслуженого працівника культури Української РСР Михайла Сливоцького. Звучала музика вітчизняних і радянських композиторів, зарубіжних авторів, а також інструментальні та вокальні твори прикарпатських митців.

О. РУСИН.

Виступили успішно

У першій половині квітня проходили республіканські та всесоюзні студентські олімпіади, у яких активну участь взяли й представники нашого вузу. Успішно виступила команда філологічного факультету у складі студентів М. Венчикова, Т. Томин, О. Ченканич у Києві, де зайняла друге місце у другому турі всесоюзної філологічної олімпіади. У двадцятку кращих ввійшли наші учасники в особистій першості, у якій званнями з російської мови і літератури мірувалися 60 представників гуманітарних вузів.

І. ТИМІНСЬКИЙ.

Студент ІV курсу філологічного факультету.

Четверте — теж непогано

В Ужгороді відбулася республіканська олімпіада з історії СРСР, у якій наш інститут почастило представити студенту третього курсу істфаку О. Жерноклеву та мені. На олімпіаді були запропоновані питання з трьох найважливіших періодів вітчизняної історії: феодалізму, капіталізму та соціалізму з використанням сучасної радянської історіографії.

З 15 можливих ми набрали 12 балів і в результаті зайняли четверте місце. Гадаємо, це непогано. Та хотілося б висловити одне невеличке зауваження щодо проведення таких олімпіад: на нашу думку, варто було б у такого роду змаганнях оцінювати не просто знання з певного фактичного матеріалу, а піднімати коло проблемних питань і визначати те, як молоді люди володіють тією чи іншою проблемою з історії СРСР.

І. РАЙКІВСЬКИЙ.
Студент ІІІ курсу історичного факультету.

ДУЖЕ повільно йде переунова у студентській профспілці інституту. Якщо не рахувати деякого поживлення у гуртожитському самоврядуванні мануальних учителів та певної чіткості у вирішенні поточних питань, якісних змін у її роботі, по суті, не відбулося. Це ще раз підтвердила нещодавня студентська профспілкова звітно-виборна конференція.

Почну із самої атмосфери на ній. Погодьтеся, ставлення людей до подібних заходів завжди показує і погляди на саму організацію, що їх проводить. Відповідно до цього твердження відразу скажу, що авторитет у студентського профкому, м'яко кажучи, невисокий. Доповіді і виступи слухачівся краєм вуха. Мовляв, що нам можуть тут сказати? І це цілком зрозуміло. Адже протягом останнього часу функції студентської профспілки звелися до такого виконавського мінімуму, що її тепер мало хто сприймає всерйоз. Про це, до речі, не важко було здогадатися і по гамору в залі, і по інтонації, і по деяких акцентах у виступах майбутніх педагогів та їх наставників. Найсерйозніші критичні зауваження вилітали з уст промовців, в основному, безадресними. Спрямовувалися вони на абстрактні студентські ради, засідання профбюро, безіменних членів комітету.

Але, напевно, найяскравішою характеристикою загальної атмосфери в залі була анонімна записка, яка поступила в президію: «Не продовжувати конференцію доти, поки не «прокинеться» зі сну окремі делегати».

Однак сказане було, так би мовити, лише зовнішньою стороною справи. Щодо внутрішньої, то я захищую декілька зауважень, які прозвучали з трибуни конференції:

В. Мисюк (істфак): «Профком дозволив поселити студентів у гуртожиток по 4—5 чоловік в одну кімнату. Тепер на одного тут доводиться 3—4 м² площі. Ну прямо як на небіжчика. Хіба це вирішення проблеми? Адже є навчальні та інші заклади в місті, які можуть здати

ни, про які ми згадували на початку, були наслідком пошуків, перш за все партійною організацією вузу, оптимальних форм роботи профспілки майбутніх учителів. Робилися спроби дещо підкріпити її керівну ланку, допомагати в вирішенні серйозних питань. Однак цьо-

Після наведених аргументів зі мною більшість погодиться, що на шляху перебудови професійної спілки майбутніх педагогів стоїть солідна стіна труднощів, яку локальними заходами не проб'єш. У деякого з цього приводу, напевно, виникла думка, що ця організація, як мо-

Щодо викладача В. В. Марчука, то на нього припадають нелегкі обов'язки — стати своєрідним мозковим центром інститутської спілки. Адже кандидатура дисертація яку підготував до захисту Василь Васильович, стосується безпосередньо роботи подібних організацій. Хороші відгуки й про інших членів комітету. Словом, можна сміливо говорити, що керівний орган у молодих профспілчан зібрався бойовий. Власне, він і вселяє віру й оптимізм.

І, що теж дуже важливо, програма у нового комітету спрямована на кардинальну перебудову всієї роботи спілки.

Це ретельна кадрова політика, навчання від рядового члена до голів профбюро і комітету (створення школи профактиву). Захист професійних і побутових інтересів майбутніх учителів, а не проведення вузьковідомчих інтересів через студентський профком. Спрямовування всіх можливих зусиль на поліпшення навчального процесу. Створення додаткової матеріальної бази (для цього скоордувати з інститутським комсомолом, а також служби працевлаштування студентів. Налагодження самоврядування в гуртожитках, заміняючи при цьому обслуговуючий персонал на студентів. І, звичайно, гласність — газета, референдуми, опитування, анкетування, коротше, те, що б дало змогу тримати руку на пульсі реальних потреб студентів.

О. ОЛЕКСЮК.
Наш код.

Не болить голова у дятла

АБО НЕВЕСЕЛІ НОТАТКИ ЗІ СТУДЕНТСЬКОЇ ЗВІТНО-ВИБОРНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

інституту для студентів в аренду житло. Крім того, можна більш диференційовано підходити до поселення юнаків та дівчат, і в першу чергу надавати помешкання тим, хто не має змоги доїжджати до дому, в кого матеріальне неблагополуччя тощо. А буває ж навпаки...

В. Ільв (філфак): «Ви знаєте, що таке Петрусині кінозал? Ні, це не любитель мультфільмів у гостях у ляльки Катрусі чи Петруся. Це коли у кімнаті в Петра стоїть телевізор і півгуртожитку збирається зиркнути на голубий екран. Бо більше у четвертому нема де... Або як часто має мінятися білизна у студентському помешканні? Ні, не раз на два місяці, як це буває, а раз у два тижні...»

Після всього сказаного складається враження, що цими питаннями профком не забивав собі голови. Проте, як то мовиться, не болить вона у дятла. А ми, погодьтеся, громадяни часів перебудови, соціального пробудження. І, зрозуміло, що ці та інші питання якщо не проймали профком, то не байдужими були для багатьох студентів, партійного комітету, керівництва інституту. Зрештою, ті незначні змі-

го виявилось замало. Загальна кадрова ситуація в спілці, що склалася ще до перебудови, не сприяла вирішенню поставлених завдань. Заважай і низький авторитет її комітету, так звана «кишеньковість» його голови і членів, які у своїх рішеннях завжди прислухалися до голосу «зверху». І навіть коли керівництво вузу в основному відмовилося від надмірної опіки цього органу, перебороти застарілі стереотипи в роботі профактиву не вдалося.

Крім того, додамо слабку матеріальну базу, відсутність гласності в роботі профкому тощо. Можна, звісно, перелічувати ще безліч причин, але зупинюся на одній, на мою думку, чи не найголовнішій.

З виступів на конференції, із тих же розмов зі студентами я зрозумів, що мало хто серед майбутніх учителів чітко уявляє, чим все-таки має займатися їхня профспілка, яка її роль в умовах нижішньої гласності та демократії, нарешті, яка її відмінність від інших громадських та політичних організацій (усвідомлення цих понять, вважаю, є першим при будь-якому починанні).

вється, в такому глибокому загоні, що вирвати її звідти вдасться не скоро.

Однак є вже позитивні симптоми, які дають зачатки підстави сподіватися на кардинальні зміни в роботі профспілки вже ближчим часом. З допомогою комуністів і безпартійних на факультетах було підібрано ліпших, які б змогли очолити організацію, увійти в її комітет. Ці кандидатури були представлені на вільне обговорення студентів. На посаду голови профкому претендувало троє — В. В. Марчук, викладач кафедри історії КІПРС та студенти історичного факультету — П. Хмельовський та В. Мацевка. В результаті голосування переміг П. Хмельовський, відомий багатьом студентам як ділова, принципова порядна людина. А студенти фізмату — П. Вислгородський та істфаку — В. Мацевка стали його заступниками.

Петро Михайлович Хмельовський, 1963 року народження, уродженець села Росільна Богородчанського району, українець, член КІПРС. Свою трудову діяльність розпочав на підприємствах м. Івано-Франківська. Закінчив

Київський технікум електронних приладів. З 1983 по 1985 рік служив у лавах Радянської Армії. З 1986 року студент стаціонару історичного факультету нашого вузу. Член парткому інституту.

◆ РЕПЛИКА

Якби не «але»

Нещодавно 41 група музично-педагогічного факультету здавала державний іспит з диригування шкільними хорами. Цей екзамен перетворився на справжнє свято пісні, народної, піонерської. В ньому взяли участь не тільки шкільні хори міста, але й Павлівської, Угорницької середніх шкіл. І все було б добре, якби не одне пригре непорозуміння.

Не всі дитячі ансамблі, які ще зранку приїхали в інститут з районних центрів, змогли виступити. І все тільки тому, що вийшла накладка: державний екзамен співпав з проведенням в тому ж актовому залі Дня науки. Дорослі, звичайно, все можуть зрозуміти. А малюки, які приїхали на концерт, готувались до нього і... не виступили через чийсь неухватність, чи звичайну халатність! Мабуть, такі заходи треба як слід продумувати і серйозніше ставитися до їх організації.

А. НАЗІРОВА

студентка ІV курсу музично-педагогічного факультету.

◆ У КОМІТЕТІ

КОМСОМОЛУ

Виявили довір'я

Можна сказати, що в основному лідерський склад інститутського комсомолу склався. Вже обрано демократичним шляхом секретаря комітету ЛКСМУ; днями на свого роду міні-конференції, спілчани проголосували за його заступника.

Кандидатів на цю посаду, як вже згадувалося у попередньому номері «Радянського педагога», було двоє — студенти істфаку І. Чиж та В. Даниловський. Вони розповіли делегатам про себе, свої плани у перебудові інститутської спілки ленинської молоді.

Скажу, що програми у претендентів були схожі. Власне, це цілком зрозуміло, адже обоє — прихильники змін і методів роботи, які пропонує О. Сангуля. Однак і без того на долю кожного випало чимало серйозних запитань. Бо студентам у цій ситуації було не менш важливо взяти організаційні здібності та можливості згаданих комсомольців.

У кандидатів цікавилися: «Чому виникло бажання стати заступником?», «Як бачиться майбутня діяльність на цій ниві?», «Чи не важко буде поєднувати комсомольську роботу і навчання?» тощо.

Можу сміливо запевнити, що відповіді обох претендентів були приблизно на рівних. Однак перевагу присутні віддали В. Даниловському, студенту ІІ курсу істфаку.

Т. ПЕТРОВА

Студентка фізико-математичного факультету.

ВІЧНО ЖИВИЙ

І. ПАМ'ЯТЬ

У ці квітневі дні Ульяновськ приймає гостей. Їх багато приїждить сюди. Багато будь-якої пори року. А весною особливо. І перше, куди йдуть гості старовинного російського міста, — Ленінський Меморіал. За рішенням ЦК КІПРС і Ради Міністрів СРСР його було зведено до 100-річчя з дня народження вождя. Відтоді минуло майже двадцять років, і відвідало Меморіал понад 15 мільйонів чоловік.

Ідуть сюди люди, щоб відновити в пам'яті кожному сторінку біографії вождя, що так нерозривно пов'язалась з біографією країни і кожного з нас, ідуть, щоб вшанувати пам'ять генія, ідуть, щоб передати пам'ять про нього нащадкам і вікам.

Пам'ять... Перед вами діарама старого Симбірська. На передньому плані — колишня Стрілецька вулиця. Таким було місто, такою була вулиця в час, коли по приїзді з Нижнього Новгороду тут оселилася сім'я Ульянових і коли в ній народився хлопчик, названий Володимиром. Була весна, скресала Волга...

Такими, чи майже такими словами починається кожна екскурсія в філіалі Центрального музею В. І. Леніна в Ульяновську, що є складовою частиною Меморіалу. Переходять екскурсанти із залу в зал — етап за етапом перед ними постає діяльність Леніна,

створеної ним партії, історії держави. Розповідають про це документи, зібрані в залах, розповідають екскурсоводи. Своєрідним завершенням експозиції є подарунки. Їх привозили в дар музеєві, місту-батьківщині Ілліча з усіх усюд нашої країни, з-за рубежу. В них також пам'ять поколінь.

Шліфований шмат вугілья. На ньому сяють вибиті слова: «З 200-мільйонної тонни ленінської вахти шахтарів України». А ось кришталева ваза, виготовлена майстрами львівської фірми «Райдуга», на якій зображено вождя і відтворено напис: «З нагоди укладеного договору на трудове змагання між Ульяновською і Львівською областями». Є тут також експонати з Прикарпаття — Косівського художньо-виробничого комбінату «Гуцульщина», Калуського виробничого об'єднання «Хлорвініл» тощо. В них пам'ять, любов і вірність Володимирі Іллічу Леніну.

ІІ. ЛЮБОВ І ВІРНИСТЬ

Є в музеї зал, де відвідувачі затримуються довше звичайного. Це урочистий зал. Його квадратна башта здіймається над всією конструкцією величю будови. Зодчі надали йому символічної висоти — 17 метрів — сімнадцятирічним випускником гімназії, з відмінним атестатом, золотою медаллю залишив Володимир Ульянов рідне місто.

В урочистому залі під розгорнутим прапором юним ульяновцем тут вру-

чають комсомольські квитки і пов'язують піонерські галстуки, випускникам вузів і військових училищ міста вручають дипломи.

Стоячи перед зосередженою тишею, вловлюєш буквально кожне слово. Ось підійшла мати з дітьми, і почулося:

— Тихіше, діти!

І всі нараз замовкли і стояли так якусь мить. Три-вожним і лагідним був материнський погляд, задума, можливо, перша в житті, торкнула чоло дитя. Сім'я... Крапелька в людському морі. Як складеться її доля, долі мільйонів сімей світу, такого неоднакового, такого неспокойного?

— Щоб там не діялося в ньому, а виходить так, як і передбачав Ленін, — сказала вчителька Яремчанської середньої школи, випускниця Івано-Франківського педінституту М. В. Гаврилюк, коли ми познайомилися з нею, і мимоволі виникла розмова про те, що привело її сюди. — Скористалася весняними канікулами і привезла сюди школярів, аби показати їм ленінський містця.

Словом, склалось усе добре, і вона рада, що все довелось побачити на власні очі. Її серце сповнене любові до цієї великої людини, і вона була б щасливою, коли б і її учні прожили своє життя за Іллічевими заповідями, і щоб у світі був мир.

А. ПАСЬКО

Член Спілки журналістів СРСР. (Спеціально для «Радянського педагога».)

Весна поселилася у студентських аудиторіях. Через те усмішки дівчат по-особливому чарівні й світлі, як приміром у третьокурсниці факультету підготовки вчителів початкового навчання Анжели КРИЧУН. І навіть дострокова сесія, яку вона почала вже складати, не може засмутити, бо попереду у неї, як і в багатьох однокурсників, цікава робота у піонерському таборі.

Потрібна громадська думка

Для вивчення громадської думки, удосконалення системи планування роботи комітету комсомолу інституту, а також добору кадрів комсомольського активу з 24 по 28 квітня проводиться анке-

тування майбутніх учителів. Для успішного проведення цього заходу створена ініціативна група, яку очолюють студенти істфаку І. Чиж та В. Даниловський.

Майбутні педагоги ра-

зом із соціологічною лабораторією вузу розробили проект анкети. Після того, як були узгоджені його основні пункти, анкету роздали на факультеті, щоб там студенти змогли додати до неї свої, притаманні лише їхній спеціальності запитання.

● ЯКИМ БУДЕ ТРЕТІЙ НАВЧАЛЬНИЙ КОНСУЛЬТАЦІЙНИЙ ПУНКТ «РП»

На черзі — ділові ігри

Минулої п'ятниці в актовому залі відбулася нарада студентів, які влітку працюватимуть у піонерських таборах, викладачів-методистів та відповідальних за третій навчальний семестр. На нараді виступив проєктор по навчальній роботі доцент Б. В. Василюшин, який наголосив, що цьогорічне літо для студентів нашого вузу буде особливе: молодь об'єднається в педагогічні групи для роботи в піонерських таборах. В Івано-Франківську діятиме лише один будівельний загін, що працюватиме на спорудженні вузівських об'єктів. Для тих, хто під час літнього семестру навчатиметься в таборах, прочитано вже відповідний лекційний курс і з 24 квітня розпочалися інструктивні табірні збори.

Завідуючий кафедрою теорії і методики піонерської та комсомольської роботи доцент Ю. М. Томиш повідомив, що майже всі педагогічні заводи вже скомплектовані. Виїзд на табірні збори буде здійснюватися з викладачами-методистами. Ці інструктивні збори, які в основі своїй — ділові ігри, проведуть у піонерському таборі «Прикарпатський зорі» (с. Слобода Коломийського району). Перший заїзд уже розпочав свою роботу 24 квітня. Другий заїзд студентів

на табірні збори діятиме з 3 по 8 травня, третій — з 11 по 16 травня.

З питань підготовки до роботи студентів під час табірних зборів широку консультацію дав доцент кафедри теорії і методики піонерської та комсомольської роботи М. М. Соєв. Він відповів на численні запитання, що хвилювали майбутніх вожатих, наголосив, що наприкінці кожного зборів студенти здатимуть залік готовності до роботи в таборах, отже, до цієї практичної підготовки необхідно поставитися з усією серйозністю.

Для того, щоб студенти орієнтувалися, у якому саме заїзді кожен навчатиметься на інструктивних зборах, подаємо список таборів, за приналежністю до яких педагогічні прохідимуть інструктаж. Отже:

II заїзд: «Пролісок» (Городенківський район), «Прикарпатський Артек», «Мрія», «Гагарінець», «Ювілейний», «Салют»;

III заїзд: «Дружба», «Карпати», «Хімік», «Будівельник», «Сокиль», «Зірка», «Пролісок» (Долинський район), імені Крупської, «Дельфін», «Восток», імені Гагаріна, «Дружба» (Московська обл.), «Чарівні вогні», «Ластівка», «Вогник», «Слава», «Рассвет».

Оцінять діти

Сьогодні у нашій рубриці для майбутніх піонервожатих діляться своїми враженнями і невеличким досвідом роботи з дітьми старшого піонервожатий піонерського табору «Верховина» (м. Яремча) сезону «літо-88», четвертокурсник фізико-математичного факультету Василь ПЕТРИЧУК. Сподіваємось, що його спогади про організацію дозвілля та відпочинку дітей стануть вам у пригоді.

— Літо-88 надовго запам'ятається дітям і вожатим, які провели його у піонерському таборі «Верховина». Бо кожен день був насичений цікавими, змістовними справами, без розкачувань розпочиналася кожна зміна. Вважаю, що великим плюсом у нашій роботі стало якнайширше залучення дітей до планування й організації різноманітних заходів. Діти самі складали план роботи тимчасово створеної піонерської дружини.

Думаю, що головне у літньому відпочинку школярів — це відчуття самостійності і відповідальності, тобто діти самі поділили відчуття, що тільки від них, їхньої активності залежить, наскільки цікавим буде табірне життя. Скажімо, піонери з великою охотою брали участь у днях дружби, іменинника, Нептуна, сміху, природи, у проведенні малих олімпійських ігор, а також загальнотабірній грі «Золотий ключик».

Гадаю, що вдалося нам і дні самоврядування. Напередодні такого дня всі вожаті готують «дублерів», а саме в призначений день усе керівництво, маючи увазі вожатих, музкерівника, фізрука та начальника табору, об'єднується у загін під назвою, приміром, «Маленький сабантуй» (на-

ву можна придумати за вашими уподобаннями), який має відповідний девіз тощо. Звичайно, всі дії «дублерів» не слід пускати на самотпів, але робити це треба так, щоб піонери не мали сумніву щодо своєї самостійності.

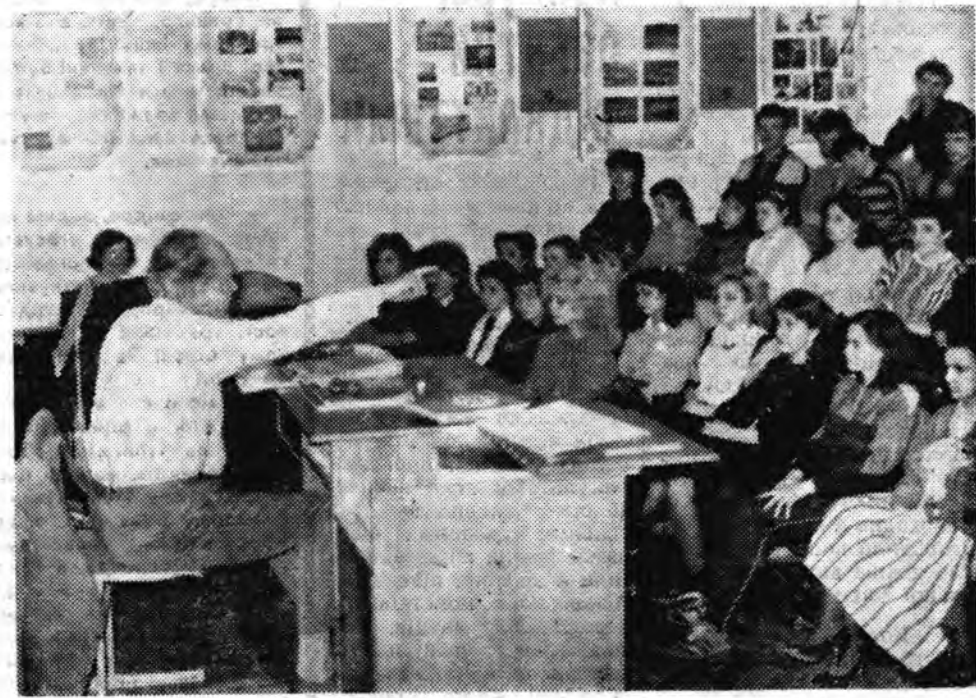
Піонерський табір «Верховина» знаходиться у мальовничому куточку Карпат, тому цей фактор повинен бути вирішальним у роботі вожатих. Треба зробити так, щоб діти, а вони переважно усі місські, захопилися красою гір, подихали з насолодою чистим повітрям. Ми, наприклад, практикували проведення всіх заходів на свіжому повітрі. Організаційні та підсумкові збори загонів, ланок, проведені на лісовій галявині, дають більший ефект, ніж такі ж збори у тісному приміщенні.

Багато хто з піонерів їде в табір з визначеною метою — піти у туристичний похід. Тож докладаємо зусиль, аби дитяча мрія здійснилася!

Вважаю, що немаловажним у табірному житті є підтримання тісних зв'язків з сусідніми таборами, як це, наприклад, практикувалося у нас. Ми дуже дружили з піонерськими таборами «Промінь» та «Вогник». І дітей, і дорослих захоплюють турніри між таборами, спільні туристичні походи. Це згуртовує дітей, спонукає їх до нових знайомств, які згодом можуть перерости у справжню дружбу.

З власного досвіду знаю, що намагання вожатих зробити дозвілля піонерів якнайцікавішим, не є марними. Діти завжди дуже вдячні тим вожатим, які щиро віддали їм часточку свого серця. А вдячність їхня, впевнений, — головна оцінка і нагорода для нас, майбутніх педагогів.

● СТУДЕНТСЬКІ БУДНІ

А ЗА ВІКНОМ — ВЕСНА...

Вона кличе з аудиторій на сонце, на теплий вітер, який шалено пахне черемхою. Якщо відверто, саме він — винуватець численних «ки» в журналах. Бо, погодьтеся, не легко висидіти на парах, навіть якщо їх веде завідуючий кафедрою гри на музичних інструментах, доцент В. О. Іжак (фото вгору).

Але що поробиш. Канікули не скоро і доводиться працювати в читальному залі Ігорю Добрянському, студенту I курсу історичного факультету (фото зліва).

А асистенту кафедри природничо-математичних дисциплін Людмилі Василівні Степановій (фото справа) доводиться докласти немало зусиль, щоб на заняттях гуртків, які вона веде, захопити малюк в настільки, щоб і вони забули про весну за вікном.

Фото В. Боб'яка.

У своєму житті мені неодноразово доводилося бувати в англійських країнах, зокрема, у Великобританії, США, Канаді. Кожне відрядження мало діловий характер: керівництво групами радянських студентів-стажистів, участь у роботі міжнародного колективу, викладання російської мови у навчальних закладах. І, звичайно, будь-яка поїздка — це тісні контакти з англійцями, американцями, канадцами, що, безумовно, сприяло як професійній досконалості, так і взаємобогаченню, зміцненню інтернаціональних зв'язків.

Особливо глибокі враження залишилися від однорічного перебування у Шелфіді, місті-побратимі нашого Донецька. Згадуються весняні дні 1985 року: урочиста зустріч 1 Травня у сім'ї англійських комуністів Уотсон разом з іншими членами шелфідського осередку КП Великобританії, щирі промови за мир і дружбу між народами, заспів «Інтернаціоналу». А тижнем пізніше центральну площу міста заповнили декілька тисяч шелфідців, які зібралися на честь 40-річчя Перемоги над фашистською Німеччиною і вшанували пам'ять загиблих під час другої світової війни.

Окрім суто викладацької роботи мені часто доводилося виступати з лекціями і бесідами перед учнями шкіл та студентами. На жаль, зміст питань, які мені задавали, свід-

чив про те, що аудиторія мало знає про нашу країну. Холодна війна з її ідеологічними диверсіями, спрямованими проти Радянського Союзу, породила антирадянські стереотипи, які ще декілька років тому були досить стійкими. Проте часи міняються. Перебудова і гласність в нашій країні ламають бар'єри ворожнечі і недовір'я, зміцнюються міжнародні контакти.

Переконливе втілення дружби

Ставлення до мене, як до іноземного громадянина, було переважно доброзичливим і шанобливим, особливо з боку простих людей. Ніколи не забуду позапланове, цілком випадкове, відвідування прощального вечора, організованого у США для іноземних студентів-стажистів. Розпорядник вечора називав країни, звідки приїхали стажисти. Після кожного оголошення — олески. І раптом, несподівано для мене, чую: «Серед нас знаходиться викладач з Радянського Союзу, з українського міста Івано-Франківська». Усі

присутні, як один, піднялися з своїх місць. Декілька хвилин тривали бурхливі олески, які, звичайно, були викликані не так моєю присутністю, як високим авторитетом нашої країни.

Надзвичайно цікавою була робота з учнями і студентами. Відчувалося велике бажання англійських юнаків і дівчат оволодіти російською мовою, яка, до речі, не так легко їм дається. Однак завдяки спільним зусиллям і наполегливості під кінець курсу навчання вони могли спілкуватися російською мовою в досить широких межах розмовної тематики.

Найвищою нагородою для мене залишається безліч подарованих учнями саморобних сувенірів та яскравих листівок з написами: «Нашому улюбленому вчителю російської мови», «Приїздіть до нас ще раз», «Ваше перебування у школі було для всіх нас приємним», «Вікторе, спасибі за знання, які Ви нам дали» та ін.

Зміцнювати дружбу — це один з основних принципів інтернаціонального обов'язку кожної радянської людини. Під час перебування викладачів кафедр іноземних мов за кордоном у рамках програми культурно-освітнього обміну цей принцип знаходить своє живе втілення.

В. КРАВЧЕНКО.
Завідуючий кафедрою англійської мови, кандидат філологічних наук, доцент.

ПРОФКОМ ПРОПОНУЄ

У профспілковому комітеті інституту для бажаючих побувати у закордонній подорожі є такі туристичні путівки.

«Болгарія—Румунія» (2 путівки) Вартість (без дороги) — 280 крб. Виїзд — 30 червня. Документи необхідно здати в обком профспілки до 30 квітня.

«Угорщина» (1 путівка). Вартість її (без дороги) — 510 крб. Дата виїзду — 3 червня. Документи представляти до 23 квітня.

«Югославія» (1 путівка). Вартість — 450 крб. Дата виїзду — 14 червня. Документи необхідно представляти терміново.

«Болгарія» (2 путівки). Вартість — 245 крб. Дата виїзду — 6 липня. Документи представляти до 1 травня.

«Німецька Демократична Республіка» (2 путівки). Вартість — 335 крб. Дата виїзду — 2 липня. Документи представляти до 1 травня.

«Югославія — Угорщина» (1 путівка). Вартість — 750 крб. Дата виїзду — 8 серпня. Документи представляти до 8 травня.

«Фінляндія» (1 путівка). Вартість — 700 крб. Дата виїзду — 25 липня. Документи представляти до 25 квітня.

Ласкаво запрошуємо у подорож!

◆ З НАРОДНИХ Джерел

Линуть гуцульські мелодії

«Гуцулочки» — таку поетичну назву має народний вокально-інструментальний ансамбль нашого Інституту. Цей самобутній, цікавий колектив знають не тільки у нашій країні, а й за кордоном. Створений ансамбль в 1970 році. Його організатор і художній керівник — колишня випускниця, а тепер викладач музично-педагогічного факультету Галина Дранчук.

«Гуцулочки» завоювали популярність у багаточисленні аматорів вокального співу, вони цікаві своєю оригінальністю, дотримуються яскравих самоутні традицій народної творчості. Ізні у виконанні цього ансамблю звучали у концертних залах Києва, Харкова, Ворошиловграда, Одеси, Севастополя, Челябінська, Свердловська, Магнітогорська, Ілти, Москви, Новгороду, Баку, Ленінграда. Співучим дівчатом щиро аплодували жителі далекої Японії, тепло їх вітали глядачі Варшави, Гатовице, Любліна.

Для творчості цього колективу характерні постійні пошуки, підбір репертуару із скарониці регіонального фольклору, який з особливим трепетом бережуть учасники ансамблю. Окрім гуцульських пісень, на сцені звучать композиції українських народних творів радянських композиторів, пісні інших народів. Значна частина репертуару виконується акапельно.

«Гуцулочки» — постійні учасники обласних, республіканських і всесоюзних конкурсів та фестивалів. Вони — лауреати республіканського фестивалю, присвяченого 50-річчю утворення СРСР, третього фестивалю молоді України і всесоюзного фестивалю самодіяльної художньої творчості трудових колективів, присвяченого 60-річчю Великого Жовтня (на ньому ансамбль завоював велику

золоту медаль), переможець республіканського телеконкурсу на краще виконання пісень країн соціалістичної співдружності в Ялті (третя премія) та ін.

Ансамбль брав участь у зйомках віножурналу «Радянська Україна», телевізійних фільмів «Пісні щастя», «Гори Карпати», передач Центрального телебачення — «Пісні синіх гір», «Ширше коло», «Співають «Гуцулочки», «За вашими листами», «Пісня далека і близька», «Народна творчість», на Українському телебаченні — у передачах «Недільний сувенір», «Таланти твої, Україно», «Ліричні мелодії». Всесоюзна фірма грамзапису «Мелодія» випустила три платівки з піснями у виконанні «Гуцулочок».

У 1978 році колективу присвоєно звання самодіяльного народного і вже через два роки він — учасник культурної програми Олімпіади-80 у Москві.

Ансамбль «Гуцулочки» і сьогодні у вирі пісні. Минулого року він взяв участь у республіканському відбірковому фестивалі польської пісні в Сумах, де став лауреатом, і був запрошений на всесоюзний фестиваль. У липні того ж року міжнародній журі цього конкурсу, що проходив у Вітебську, нагородило колектив призом за краще виконання польської народної пісні.

...Коли засвічуються вогні рампи і в залі лунають слова: «Співають «Гуцулочки», знайте, що це чарівні дівчата-горлянки поведуть вас мелодіями своїх пісень дивними стежками синіх Карпат, полонинами і лісами гуцульського краю...

М. ЧЕРЕПАНІН.
Завідуючий кафедрою теорії, історії музики та гри на музичних інструментах.

На фото: «Гуцулочки».

Конкурс, багатий відкриттями

Традиційний огляд-конкурс колективів художньої самодіяльності факультетів інституту, який проходить у рамках III Всесоюзного огляду самодіяльної народної творчості, не завершився. Відвідували тільки чотири факультети, та все ж їх виступи оцінені членами журі.

На відміну від минулорічних, нинішні програми факультетів були насичені різноманітністю і яскравими художніми формами. Члени журі відзначили й зрослий рівень виконавської майстерності самодіяльних митців. Так, колективи факультетів досконало опанували складний жанр хорového співу. І якщо з самодіяльним народним камерним хором студентів художньо-графічного факультету (керівник Я. М. Ірушельницький) та ансамблем народної пісні «Червона калина» (керівник Я. І. Коваль) факультету підготовки вчителів початкових класів ми всі вже добре знайомі, то справжнім відкриттям огляду став хор факультету іноземних мов (керівник Г. Г. Величко), який відмінно дебютував 19 квітня, та вокальний ансамбль дівчат «Освітлячок» педфаку (керівник Л. І. Ткачук). Приємною несподіванкою для глядачів став також виступ драматичної студії цього ж факультету (керівник С. В. Домбровський), яка представила уривок з п'єси І. Карпенка-Карого «Безталанна». Не поступаються драматизмом і глибиною виконання літературно-музичні композиції студентів факультету іноземних мов та філологічного (керівники Л. К. Уварова та С. І. Коршунова). Виступи цих колективів, де майстерність читців поєднувалася з музикою, піснями, танцем, справили незабутнє враження.

З нетерпінням чекаємо мему у жовтні творчих звітів історичного та фізико-математичного факультетів, а разом з-тим і кінцевих підсумків огляду.
П. КРИСТАЛОВИЧ.
Художній керівник БК «Студентський».

Напередодні першотравневого свята на шпальтах газет, як правило, частіше з'являються розповіді про життя трудящих інших країн, про їх проблеми, боротьбу за свої права і звичайні буденні турботи. Ми теж вирішили не відступати від цієї традиції і попросили розповісти про деякі враження минулорічної поїздки в Англію Олександра АТАМАНЮКА, студента IV курсу факультету іноземних мов.

— Олександр, перше питання, зрозуміло, стосується свята, що наближається. Чи є різниця у святкуванні Дня міжнародної солідарності трудящих в Радянському Союзі та у Великобританії?

— Звісно є, і велика. Річ у тім, що ні один підприємець не зупинить роботу на виробництві заради цього дня, тому і святкування в нашому розумінні, з демонстраціями, плакатами, немає. Щоправда, в Гайд-парку проходить значно більше мітингів, ніж звичайно. Про що на них говорять? Як правило, про економічні і соціальні проблеми робітників. Взагалі, виступати там може будь-хто і говорити що завгодно, навіть критикувати Маргарет Тетчер, але ні в якому разі — королеву. Для багатьох дуже важливо прочитати зранку в газеті вісті королівської сім'ї: як принц грав у гольф, а королева їла на сніданок вісянку. Її особа для англієць — святиня. Отож, це чи не єдина «заборонена» тема обговорення на такого роду мітингах.

Щодо святкування 1 травня, мені важко судити тільки з обстановки в якомусь одному місті (на той час ми перебували в Лондоні), можливо, десь було інакше. Хоча на наші питання англієць відповів, що у них взагалі-то немає звичаю святкувати цей день, як у Радянському Союзі, але знають, що для «росіян» це дуже велике свято і привітали нас.

— До речі, для них всі радянські — росіяни!

— Вони так кажуть: якщо з Радянського Союзу — «росіяни». Ну та ми й не заперечували. На відміну від англієць, шотландців та валійців у нас немає підстав якось розмежовувати — хто є хто. Пізніше нас вже розпитували, звідки ми. Про Україну, правда, знають, але, здається, тільки тому, що там, в Чорнобилі, сталася трагедія. Коли розповідав про наші Карпати, відчував, для них це область раніше незнаного, тільки питають: «А чи далеко це від Чорнобиля?».

ЧАС МІНЯЄ ЛЮДЕЙ

Взагалі у багатьох англієць уявлення про радянських людей досить обмежене. Якось прийшли ми в гості. Господарі — люди літні. Можливо, тому, що в їх уяві живуть давно усталені стереотипи, ми їх надзвичайно здивували тим, що

були в костюмах і поголені (!). На їх думку, «росіяни» обов'язково мають бути у фужайках. Навіть смішно було чути від одного хлопця, що до зустрічі з нами він думав, що «росіяни» вміють тільки пити, співати і танцювати. І, як не прикро, горілка вважається нашим обов'язковим атрибутом Мабугь, тому англієць так дивувалось, як же тепер в Радянському Союзі люди живуть без випивки, після відповідного указу уряду.

— А вони й про це знають!

— Вони загалом обізнані з нашим сьогодишнім життям. Газети багато пишуть про перебудову, демократизацію, гласність. Але все цікавить тільки в одному аспекті: як ці зміни вплинуть на них самих і зокрема на їх стосунки з СРСР. Саме тому так і піднявся престиж Радянського Союзу на Заході, зокрема, значно поліпшилося ставлення до нас англієць, що М. С. Горбачов, коли можна так сказати, став частим гостем у Великобританії. До нашої країни пробудився живий, непідробний інтерес. Ми відчували це на собі, коли жили на приватній квартирі у Кембріджі. Двері буквально не зачинялися, всі друзі господині хотіли побачити «росіян», поговорити з нами.

Зрозуміло, далеко не всі «райдужно» настроєні. Один раз нам довелося зіткнутися із неприязним ставленням, причиною якого була присутність обмеженого контингенту радянських військ в Афганістані. Але, сподіваюсь, тепер, після їх виводу, в англієць та й, зрештою, не тільки у них, більше підстав довіряти радянським.

Напевно, так і має бути. Не відразу, можливо, не завжди так швидко, як того хотілося б, але все ж, завдяки спільним зусиллям, руйнуються уявлення про Радянський Союз, як грізного, небезпечного і підступного сусіда. Бр люди творять час, в якому живуть а час мінєя людей.

Інтерв'ю взяла
Н. ЯСИНЬКА.

● СПОРТ

Стали призерами

Днями відбулася першість області з багатоборства (стрибки в довжину, метання списа, штовхання ядра, біг на 200 метрів). Змагання відбувалися на базі Івано-Франківського інституту нафти і газу. В них взяли участь команди вузів міста, а також технікуму фізичної культури.

У командному заліку наш інститут посів друге місце. В індивідуальному — успішно виступила студентка фізико-математичного факультету О. Покидько. Вона посіла вищу сходинку п'єдесталу пошани. Непогані результати показали й наші чоловіки. Так, студент Істафу В. Хлопик зайняв третє місце.

І. ЧИЖ.
Студент історичного факультету.

Перемогла дружба

Нещодавно в рамках інститутської спартакіади

«Здоров'я» відбулася дружня зустріч з волейболу збірних команд викладачів та працівників інституту і кафедри фізичного виховання.

Скажу, що поєдинок для збірної вузу був нелегкий, адже боротьба йшла з командою тренуваних професіоналів. Дехто наперед передбачав перемогу фізкультурників. Однак вийшло навпаки. З рахунком 1:3 виграла збірна викладачів інституту.

Проте було б несправедливим цю перемогу повністю приписувати цій збірній. І зі мною, думаю, погодяться. Адже завдяки викладачам кафедри фізичного виховання, їхній умілій популяризації фізичного гартування в нашому вузі молоді асистенти, працівники інститутських підрозділів підтримують в собі таку хорошу спортивну форму.

В. ЧОБАНЮК.

Асистент кафедри методики фізики.

НАСТРІЯ.

Фото І. Тиміньського.

«СОВЕТСКИЙ ПЕДАГОГ» — орган парткома, ректората, профсоюзних комітетів і комітета ЯКСМУ Івано-Франківського державного педагогічного інституту імені В. Стефаніка. Газета виходить на українській мові.

Редактор С. ХОРОБ.
Газета виходить один раз на тиждень — у вівторок. Формат — 6,5 друкарського аркуша газети «Правда». АДРЕСА: 284000, м. Івано-Франківськ, вул. Шевченка, 57. Телефони: 96-4-73, 96-4-41.

Івано-Франківська обласна друкарня управління у справах видавництва і поліграфії обласного комітету. м. Івано-Франківськ, вул. Чапаєва, 78.

БЧ 12087.
Тираж 2000.
Зам. 1013.